

at man dog derved har havt til Hensigt at forandre Tanken, hvorefter det ikke er nok, at der virkelig har været Fare for Andres Liv eller for en udstrakt Udelæggelse osv., men det tillige fordres, at Forbryderen har maattet indsee, dette, idet han var bekendt med de factiske Omstændigheder. Forsaavidt Fd. 1841 § 1 omtaler det Tilfælde, at Forbrydelsen er udøvet i den Hensigt, at Nogen derved skulde indebrænde, og dertil fører, at den Skyldige isaafald, naar Nogen virkelig omkommer ved Ildbranden, skal straffes som for Mord, er det anseet for uundværdigt specielt at optage Noget herom, da det følger af sig selv, at de almindelige Regler om Sammenstød af Forbrydelser (Udkastets § 62) i saadant Tilfælde komme til Anvendelse. Naar det i Slutningen af Udkastets § 276 hedder, at Straffen, hvis Nogen ved Ildbranden omkommer, kan stige til Livsstraf, habes derfor netop de Tilfælde for Øie, hvor Brandstiftelsen ikke har været forbunden med nogen mordersk Hensigt. Det har isøvrigt, med Hensyn hertil, været under nogle Overveielse, om man skulde bibeholde den anførte Bestemmelse, eller indskrænke sig til den iforveien givne Regel, hvorved Straffen i Almindelighed sættes til Tugthusarbejde ikke under 8 Aar; man er imidlertid kommen til det Resultat, at det, med Hensyn til de særdeles atroce Tilfælde, som Sen omfatter, turde være betænkeligt aldeles at udelukke Anvendelsen af Livsstraf, der i Fd. 1841 ubetinget opstilles som den almindelige Straf for alle de omhandlede Tilfælde, og man har derfor troet at burde foreslaae, at der gives Domstolene Myndighed til at kunne idømme den nævnte Straf. At denne herefter kun vil komme til Anvendelse i meget sjeldne og særdeles grove og affyelige Brandstiftelsestilfælde, turde der være al Anledning til at holde sig forvisset om.

3 Udkastets § 277 omhandles Brandstiftelse paa Huus eller Skib under andre Omstændigheder, saavel hvor det er Andenmands som hvor det er Gjerningsmandens egen Egen- dom, og Sen omfatter saaledes §§ne 4 og 5 i Fd. 1841. Man har ikke fundet tilstrækkelig Anledning til i Reglen at gjøre nogen Forskjel i Straffen for disse 2 Tilfælde — hvilket forøvrigt heller ikke kan siges at være steet

i Fd. 1841 —, forsaavidt Ildspaaføttelsen paa eget Huus eller Skib overhovedet er foretagen i retsstridig Hensigt; Faren for Andre kan være ligestor, navnlig hvor Gjerningsmandens eget Huus er beboet af flere Familier eller grændser tæt op til andre Bygninger, og det turde ogsaa for Opinionens Skyld være mindre heldigt, i Almindelighed at sætte Straffen for det maaskee meest practiske Tilfælde — Ildspaaføttelse paa eget Huus — væsentlig lavere end for Ildspaaføttelse paa Andenmands Huus. Noget Andet er det, at der vel kan være Føie til at aabne Udgang, til Idømmelsen af en ringere Straf, hvor Nogen i retsstridig Hensigt har sat Ild paa eget Huus eller Skib eller paa anden Mand's Huus eller Skib efter dennes egen Begjæring eller med hans Samtykke, naar der er formildende Omstændigheder tilstede, navnlig hvor Huset er affides beliggende og ikke beboet af Andre, saaat der i Virkeligheden ikke jnst har været nogen egentlig Fare tilstede. Som bemærket er det naturligtvis Forudsætningen for, at Ildspaaføttelse paa eget Huus eller Skib kan ansees som en Forbrydelse, at den steer i retsstridig Hensigt, saasom for at besvige Brandforsikringen (for Huset eller dert værende Udsørg-Gjenstande), for at tilføie Andre, der boe i eller ved Huset, Skade osv.; men der turde vel være Grund til udtrykkeligt at udhæve denne Betingelse, med Hensyn til, at det ifølge Indholdet af det sidste Led af Fd. 1841 § 5 kunde synes at være Mening, at enhver Ildspaaføttelse paa eget Huus skulde straffes som en Forbrydelse, selv om den hverken umiddelbart har været til Fornærmelse for Andre eller sat disse i Fare, naar Gjerningsmanden blot har havt en eller anden med god Politiorde ikke vel forenelig Hensigt, f. Ex., som det hedder i den nævnte §, at gjøre sig Fordeel ved den Medlidenshed, som den ham overgaaede Brand skulde opvække. Efter Kommissionens Formening kan dette ingenlunde billiges, og det maa uden al Tvivl fastholdes, at Ildspaaføttelse paa eget Huus, naar intet andet Retsbrud konkurrerer dermed, ikke kan betragtes som noget egentlig Criminelt, men ialtfald kun som en Politiforfeelse, i Analogi med den Forfeelse at brænde Kapshalm, Lyng osv. af uden at iagttage de